

[Jensen-Broby.]

at Lokaltrafikken her paa Sjælland paa Vestbanen ikke led alt for meget ved, at vi har disse 16 røde Djævle, der farer af Sted der hver Dag, for det betyder jo, at al anden Trafik skal vige, naar de kommer der med denne mægtige Fart, og det er i Virkeligheden et stort Minus for Trafikken fra det øvrige Sjælland. Vi har faaet en lang ringere Toggang, end vi havde, inden Lyntogene kom i Gang, og jeg vil gerne gøre den højtærede Trafikminister opmærksom paa, at der bor da en Del paa Sjælland, som ogsaa vilde bruge Banen, men som efterhaanden mere og mere bruger Biler i Stedet. Ude hos os er det saadan, at naar 3 Personer skal ind til København, tager de en Bil sammen, for saa kan de gøre det lige saa billigt og er ikke afhængige af disse lange Ventetider, som opstaar, naar man skal af ved Mellemstationer.

Jeg vil ogsaa gerne henstille til den højtærede Trafikminister, at Lyntogene, i hvert Fald „Østjyden“, fik Lov at standse ved de to midtsjællandske Byer Sorø og Ringsted. Det er de eneste to Provinsbyer, som dette Lyntog ikke standser ved.

Endelig vil jeg gerne med Hensyn til den Bevilling, som er foreslaaet til Bundundersøgelser i Store Bælt, henstille til den højtærede Trafikminister, at man fik den taget ud. Der er, synes jeg, ikke stor Mening i at ofre 600 000 Kr. paa at foretage disse Undersøgelser allerede nu, naar man samtidig foreslaar en Bevilling paa 1½ Mill. Kr. til en ny Færge. Hvis det er Meningen, man skal have Bro, var der vel ikke stor Mening i at bygge en ny Storebæltfærge igen. Jeg vil tro, det vilde være bedst at holde sig til Færgerne og holde sig til Bevillingen dertil — med en ny Færge magter man Trafikken paa Store Bælt helt og fuldt — og saa lade de andre Projekter vente, til Tiden bliver mere moden til dem.

Hvor man i denne Tid samles rundt omkring i Landet, diskuterer man mange Ting, men der er een Ting, jeg har lagt Mærke til der navnlig bliver diskuteret, og det inden for alle Samfundsklasser i vort Folk og ikke mindst inden for Arbejdernes Kreds. Der spørger man: Hvad har vi opnaaet?

Vi har nu siden 1929 haft en socialdemokratisk Regering, det er „vor egen Regering“, Fagforeningerne er stærke. Hvad har vi saa opnaaet? Har man opnaaet, at man har skabt bedre Vilkaar for os at leve under; end vi havde, før den socialdemokratiske Regering kom til? Man har diskuteret det, og der er ikke saa lidt Tvivl inden for Arbejdernes Kredse om, at dette er naaet.

Jeg har nok set, at man i „Social-Demokraten“ har skyndt sig at berolige Arbejderne med, og at man har opnaaet, at Tarifferne er steget saa og saa meget, saa man nu har større Timeløn og større Dagløn, end man havde, inden de kom til. Ja, det er rigtigt nok, men man glemmer jo at fortælle, at der samtidig er sket en Kronesænkning, som har taget en Del af denne Forhøjelse, og man glemmer at fortælle, at der samtidig er sket en Fordyrelse af Leveniveauet, som har gjort, at de Vilkaar, hvorunder man lever, i Virkeligheden er blevet langt ringere. Man glemmer at fortælle om de store indirekte Skatter, man har givet i Toldloven af 1932, der jo rammer Nødvendighedsgenstande, som hver eneste Familie skal bruge i sit Hjem, og som har skabt en Fordyrelse af Leveniveauet. Og hvad de ikke har skabt, det har Valutacentralen gjort ved at holde al Konkurrence ude, saadan at de hjemlige Industrivirksomheder kan faa Lov til at holde Priserne oppe og yderligere sætte dem op. I Virkeligheden er Forholdet det, at de arbejdende Klasser i vort Folk har faaet langt ringere Betingelser under den Politik, som er ført, og navnlig under den Politik, som er ført fra Valutacentralens og fra Administrationens Side.

Men hvis man tager den lille Haandværker, saa er han jo ikke bedre stillet. Han er haardt trængt i Konkurrencen; hver Gang han skal have nye Materialer, er de steget; han kan ikke faa de Penge til rimelig Rente, som han tidligere kunde faa. Det er jo ikke gaaet saadan, som man lovede, at Renten skulde blive billigere, nej, tværtimod, Renten er steget, Diskontoen er gaaet i Vejret, og den Politik, der føres fra Nationalbankens Side, har jo bevirket, at det er vanskeligt at skaffe Penge til Byggeforetagender — og Byggeindustrien er jo Nøgleindustri til en Mængde Haandværk i vort Land. Og med den Prioriteringsmaade, som nu er raadende, og det store Kurstab, man faar, naar man skal prioritere en Nybygning, er det i Virkeligheden næsten umuligt for den lille selvstændige Haandværker at være med i Konkurrencen. Han har saaledes langt ringere Vilkaar at leve under, end han havde, før man begyndte paa Valutapolitikken.

Det samme er Tilfældet for den handlende. Han kan ikke købe Varerne, naar han har Lyst til det, og naar det er belejligt og Priserne er rimelige. Han maa vente, til han har Valutaattesten; derfor faar han aldrig købt paa det belejlige Tidspunkt, derfor kan han aldrig gøre de